ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **K. H.,** zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2017, č. j. 44 A 29/2017 - 30,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2017, č. j. 44 A 29/2017 - 30, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 6. 2017, č. j. CPR-2714-2/ČJ-2017-930310-V242, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 12 342 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 11. 2016, č. j. KRPS-181152-40/ČJ-2016-010025, ve znění

opravného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016, č. j. KRPS-181152-42/ČJ-2016-010025, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Dále bylo vysloveno, že počátek doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, se v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že „*Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zák. č. 500/2004 Sb. stanoveno, že pominuly důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince bude možné.*“

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. CPR-2714-2/ČJ-2017-930310-V242, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že byla vypuštěna kurzívou zvýrazněná část výroku prvostupňového rozhodnutí týkající se § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se dostatečně zabýval i právem na respektování rodinného a soukromého života a jeho závěr, že uložené vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do tohoto práva, je správný. Aby se jednalo o zásah nepřiměřený, musel by se vztah vyznačovat určitou intenzitou a stupněm integrace, což splněno není. Výklad žalobkyně, že zásah do rodinného a soukromého života je možný pouze za současného splnění všech podmínek stanovených čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) nemá oporu ve zmiňovaném ustanovení, komentářové literatuře ani judikatuře. Soud na základě obsahu správního spisu přisvědčil správním orgánům i v tom, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců stanoví postup v situaci, kdy je vedeno řízení o správním vyhoštění a přitom není vycestování cizince možné. Důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku, že napadené rozhodnutí je výrazem přepjatého formalismu. V dané věci byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a vydání tohoto rozhodnutí nebylo možností správního orgánu, nýbrž jeho povinností, při níž nemá prostor pro správní uvážení. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatelky došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, přičemž správní orgány a soud se nedostatečně zabývaly její konkrétní situací a uplatněnou argumentací. K tomu poukázala na to, že žije ve společné domácnosti se svým

snoubencem (jedná se o hluboký, intenzivní vztah), přičemž sňatek nemohou uzavřít z důvodu administrativních obtíží (faktické nemožnosti obstarat si potřebné doklady). Správní orgány a následně soud nezkoumaly délku, hloubku a intenzitu vztahu, jakož ani to, z jakých důvodů nemohlo dojít k uzavření sňatku. Stěžovatelka si nemohla potřebné doklady obstarat z objektivních důvodů. Obstarat doklady by totiž mohla jen v zemi původu, nebo na ambasádě své domovské země. V zemi původu jí však hrozí trest smrti a v případě kontaktování ambasády její domovské země by jí hrozilo zadržení a navrácení do Islámské republiky Írán (dále také „Írán"). Jediné pobytové oprávnění, o které si mohla stěžovatelka požádat na území České republiky, je dlouhodobé vízum za účelem strpění. Stěžovatelka o vízum požádala, vízum jí však nebylo uděleno. Není a nebylo úmyslem stěžovatelky pobývat na území ČR neoprávněně. Nejedná se tedy z její strany o úmyslné nelegální jednání, což ovšem soud i správní orgány přehlížejí. Stejně tak správní orgány i krajský soud nereflektovaly tvrzení stěžovatelky, že její matka je občankou Francie, resp. tvrzení, že jejímu snoubenci byl udělen azyl v Evropské unii. Správní vyhoštění představuje vyhoštění ze všech států Evropské unie. Stěžovatelka přitom má na území Evropské unie veškeré své společenské a politické aktivity. Podle stěžovatelky nadto krajský soud nesprávně vypořádal její námitku stran výkladu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Tato nesměřovala k tomu, že je nutné naplnit veškeré podmínky stanovené daným článkem, nýbrž k tomu, že je nutno naplnit podmínku souladnosti se zákonem a současně jednu z dalších podmínek zakotvených daným ustanovením. Žalovaný se pak námitkou výkladu daného článku Úmluvy nezabýval vůbec. Stěžovatelka dále uvedla, že správní orgány ani soud se nezabývaly tím, zda kromě souladnosti se zákonem je naplněna alespoň jedna další podmínka stanovená čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Stejně tak opomněly vypořádat odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze kterého plyne, že samotný nelegální pobyt nemůže bez dalšího představovat ohrožení veřejné bezpečnosti. S ohledem na uvedené důvody stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K tomu mj. uvedla, že při navrácení do Íránu by jí hrozily vysoké tresty, či dokonce smrt, neboť její snoubenec byl pro novinářské aktivity na území Íránu obviněn z ohrožení bezpečnosti státu a šíření poplašné zprávy. Z Íránu uprchl za pomoci protiíránského kurdistánského povstání a následně dlouhodobě pracoval v Rádiu Svobodná Evropa. Hrozí mu trest smrti a stejný trest pak hrozí i stěžovatelce, která s ním sdílí společnou domácnost. Nadto i sama stěžovatelka se věnovala politickým aktivitám. Ve Francii pracovala v umělecké galerii, kde se setkala s bývalou královnou Íránu a následně pro ni organizovala politické aktivity. Později spolupracovala s opoziční skupinou a psala pro ni články o politickém režimu v Íránu, navštěvovala demonstrace a podpisovala petice. Byla aktivní v kampani o přátelství mezi Íránem a Izraelem („*From Iran for Peace and Democracy*"), účastnila se kampaně „*Let Iranian women enter the stadiums*". K doložení těchto tvrzení stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu (stejně jako krajskému soudu a správním orgánům) doložila řadu listin (potvrzení o účasti v kampani „*Let Iranian women enter the stadiums*", stěžovatelkou podepsané prohlášení k příležitosti výročí dne solidarity íránských žen, petice týkající se demokracie v Sýrii, článek a prohlášení k Mezinárodnímu dni žen, článek o přátelství mezi Íránem a Izraelem, stěžovatelčin článek týkající se smrti velitele islámského režimu v Íránu).

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry krajského soudu. Jeho rozsudek považuje za přezkoumatelný a zákonný. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti:

[7] Dne 23. 5. 2016 se stěžovatelka dobrovolně dostavila na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Policie České republiky v Nymburce. Zde předložila cestovní doklad vydaný Islámskou republikou Írán, jehož platnost skončila dne 15. 6. 2014, a který neobsahoval platné vízum opravňující stěžovatelku k pobytu na území České republiky. Kontrolou dokladu bylo dále zjištěno, že stěžovatelka na území Evropské unie vstoupila dne 25. 1. 2002, a dále, že v dokladu zaznamenané vízum vydané Velvyslanectvím Francie v Teheránu bylo platné od 20. 1. 2002 do 19. 4. 2002. Na základě zjištěných skutečností bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění stěžovatelky podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

[8] Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 5. 2016, č. j. KRPS-181152-13/ČJ-2016-010025, stěžovatelka uvedla, že v roce 2002 odjela z Íránu do Paříže na základě 90ti denního víza, a to za matkou, která v Paříži žila (matka v Paříži žije doposud; již získala francouzské občanství). Z Francie stěžovatelka nevycestovala (jeden rok bydlela s matkou a poté bydlela sama). Pracovala v galerii jako restaurátor obrazů a brigádně v restauracích. V Paříži se seznámila s Y. M. R. V roce 2011 spolu začali žít ve společné domácnosti. Její druh pracoval jako novinář a dostal nabídku pracovat v Rádiu Svobodná Evropa v Praze. Stěžovatelka proto společně s ním v roce 2013 přijela do České republiky. Žijí společně v pronajatém bytě na adrese K. 41, P. 9. Jejich vztah je vážný, chtějí se vzít a bydlet v Praze jako rodina. Mají na Praze 3 požádáno o uzavření sňatku, avšak brání jim skutečnost, že stěžovatelka v ČR pobývá neoprávněně. V České republice stěžovatelka nemá žádnou „oficiální“ práci, je malířkou a maluje doma. Stěžovatelka se nechce vrátit do Íránu, chce nadále žít v České republice.

[9] Dne 3. 6. 2016 byl správním orgánem I. stupně vyslechnut snoubenec stěžovatelky, M. R. Y., který do protokolu č. j. KRPS-181152-23/ČJ-2016-010025 uvedl, že před 6 lety byl v Íránu kvůli své novinářské činnosti vzat do vězení, kde byl mučen. Složil kauci a po provedení razie v místě jeho bydliště se rozhodl utéct z Íránu. Pěšky se dostal do Kurdistánu, kde se obrátil na francouzský konzulát, který mu poskytl vstupní vízum do Francie. Ve Francii mu byl udělen azyl. Dostal nabídku pracovat v Rádiu Svobodná Evropa v Praze, kam odcestoval v červnu roku 2013. Od té doby pobývá v Praze. Se stěžovatelkou se seznámil v roce 2011 ve Francii a ihned začali bydlet ve společné domácnosti. Od roku 2013 sdílejí společnou domácnost v České republice. Pobyt stěžovatelky se snažili legalizovat ve Francii, jakož i v ČR. Do Íránu se vrátit nemůže, neboť mu tam hrozí trest smrti za jeho aktivity. Na stěžovatelku by bylo nahlíženo jako na jeho spolupachatele, a proto se ani ona nemůže vrátit do Íránu. Chce žít v České republice, pracovat zde, oženit se stěžovatelkou a založit rodinu.

[10] V rámci svého písemného vyjádření ze dne 10. 6. 2016 stěžovatelka sdělila důvody, pro které není její návrat do Íránu možný. Odkázala na aktivity svého snoubence, za které mu v Íránu hrozí trest smrti. Stejný trest hrozí i stěžovatelce, která s ním sdílí společnou domácnost. Nadto se i sama stěžovatelka podílela na aktivitách, kvůli kterým by jí v zemi původu hrozily vysoké tresty. Ve Francii totiž pracovala v umělecké galerii, kde se setkala s bývalou královnou Íránu a následně pro ni organizovala politické aktivity. Později spolupracovala s opoziční skupinou a psala pro ni články o politickém režimu v Íránu, navštěvovala demonstrace a podepisovala petice. Byla aktivní v kampani o přátelství mezi Íránem a Izraelem. Ke svému rodinnému a soukromému životu stěžovatelka sdělila, že na území ČR sdílí společnou domácnost se svým snoubencem. Plánují společný život; chtějí založit rodinu. Jediným důvodem, proč doposud neuzavřeli sňatek, je to, že stěžovatelka nedisponuje platným průkazem totožnosti, neboť z výše uvedených důvodů se nemůže vrátit do země původu ani kontaktovat zastupitelské úřady své domovské země. Podle stěžovatelky neexistuje zájem státu na tom, aby byla jako snoubenka legálně pobývajícího cizince vyhoštěna. Vyhoštění by nepřiměřeným způsobem zasáhlo do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány musí zohlednit, jakým způsobem a v jakém rozsahu by vyhoštění ve smyslu citovaného ustanovení zasáhlo do soukromého a rodinného života cizince. Zájem na ochraně rodinného života převyšuje přitom především v případě, kdy jediným proviněním cizince je pobývání na území státu bez příslušného pobytového oprávnění. Stěžovatelka i její snoubenec již ztratili veškeré vazby na Írán. Vazby stěžovatelky na Českou republiku jsou natolik silné a hluboké, že jejich zpřetrhání by bylo porušením § 119a odst. 2 i § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K prokázání svých tvrzení stěžovatelka ke svému prohlášení přiložila „Prohlášení o společném soužití“ vydané Radnicí v Paříži a dále navrhla provedení pobytové kontroly na adrese jejího bydliště. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno.

[11] V rámci dalších podání stěžovatelka správnímu orgánu I. stupně doložila písemnosti prokazující tvrzení o její aktivní účasti na výše uvedených politických akcích.

[12] Správní orgán I. stupně si v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra České republiky závazné stanovisko k otázce důvodů znemožňujících vycestování cizince.

[13] Dne 21. 10. 2016 vydalo ministerstvo vnitra závazné stanovisko, ve kterém konstatovalo, že vycestování stěžovatelky do Íránu není možné. Stěžovatelce by v případě návratu do Íránu mohl hrozit trest smrti za protiíránské aktivity, které vyvíjela ona sama i její snoubenec. Pokud by stěžovatelka nebyla po návratu do Íránu odsouzena k smrti, hrozilo by jí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

[14] V rámci svého vyjádření k podkladům řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu stěžovatelka konstatovala, že na území České republiky žije se svým snoubencem, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu a pracuje v Rádiu Svobodná Evropa. Stěžovatelka si za dobu svého pobytu vytvořila silné sociální vazby, a její vyhoštění by tak bylo v rozporu s § 119a odst. 2 i § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále stěžovatelka odkázala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy a uvedla, že spojka *a*

uvedená v daném ustanovení implikuje, že do práva na soukromý a rodinný život lze zasáhnout pouze při kumulativním splnění podmínky souladu se zákonem a jedné další z vyjmenovaných podmínek. V této souvislosti pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, podle kterého pouhý nelegální pobyt nepředstavuje sám o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.

[15] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. KRPS-181152-40/ČJ-2016-010025, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016, č. j. KRPS-181152-42/ČJ-2016-010025 (dále také „rozhodnutí o vyhoštění"), správní orgán I. stupně uložil stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Současně správní orgán I. stupně vyslovil, že „*se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zák. č. 500/2004 Sb. stanoveno, že pominuly důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince bude možné.*" Správní orgán I. stupně uvedl, že stěžovatelka od června roku 2013 pobývala na území ČR neoprávněně a svoji situaci dlouhodobě neřešila. Stěžovatelka nemá na území ČR sjednáno zdravotní pojištění a není ani rodinným příslušníkem občana EU. Stěžovatelka nemá v ČR žádné pohledávky ani závazky. Při posouzení závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky správní orgán I. stupně uvedl, že je veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné době nedopustili závažného protispolečenského jednání. Stěžovatelka ovšem v ČR pobývala od roku 2013 neoprávněně a svoji situaci neřešila. Stran rodinného života stěžovatelky správní orgán I. stupně konstatoval, že nepopírá pevnost a povahu vztahu stěžovatelky a jejího snoubence. Aby však tento zakládal nemožnost vyhoštění pro nepřiměřený zásah do rodinného života, muselo by se jednat o dlouhodobý a intenzivní vztah (dlouhodobé manželství). Stěžovatelka a její snoubenec nadto nemusí tento svůj rodinný život realizovat v ČR, ale v jakémkoliv jiném státu, kde by měli legální pobyt. Stěžovatelka tedy žije na území ČR pouze kvůli zaměstnání jejího snoubence a doposud se nenaučila český jazyk, což jí brání v navazování společenských a kulturních vazeb.

[16] Stěžovatelka napadla rozhodnutí o vyhoštění odvoláním, ve kterém primárně namítla porušení § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále také „ESLP") uvedla, že zájem na ochraně rodinného a soukromého života převažuje především v případě, kdy jediným proviněním cizince je pobyt na území bez příslušného pobytového oprávnění. Podle stěžovatelky se správní orgán I. stupně ze zákonných kritérií stanovených § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval pouze vztahem stěžovatelky s jejím snoubencem a tento nadto bagatelizoval tvrzením o neexistenci manželství. Stěžovatelka ovšem opakovaně uváděla, že manželství nemohla uzavřít z objektivních důvodů. Správní orgán I. stupně nadto některá svá tvrzení postavil pouze na domněnkách, když uvedl, že stěžovatelka je na území ČR výhradně z důvodu zaměstnání jejího snoubence a že z důvodu jazykové bariéry zde nemohla navázat kulturní a společenské vazby. Stěžovatelka odkázala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31. Poukázala na to, že vyhoštění je vydáno pro celé území EU (její matka přitom žije ve Francii), přičemž nelze zaručit, že členské státy budou respektovat překážku vycestování. Jejímu snoubenci byl udělen azyl ve Francii

a z důvodu nemožnosti uzavření manželství je stěžovatelka v podstatě manželkou azylanta, což mění i její status na území EU. Její snoubenec nadto nemá volnost ve výběru země, kde by mohl se stěžovatelkou realizovat společný život. Namítala i nevypořádání argumentace uplatněné v řízení před správním orgánem I. stupně.

[17] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2017, č. j. CPR-2714-2/ČJ-2017-930310-V242 (dále také „rozhodnutí o odvolání"), rozhodnutí o vyhoštění změnil tak, že byla vypuštěna kurzívou zvýrazněná část výroku prvostupňového rozhodnutí týkající se § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K této změně přistoupil na základě judikatury, podle níž v rozhodnutí o vyhoštění s překážkou vycestování nemá být stanovena lhůta k vycestování. Ve zbytku bylo rozhodnutí o vyhoštění potvrzeno. Podle žalovaného správní orgán I. stupně nepochybil při posouzení podmínek dle § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S jeho posouzením se žalovaný ztotožnil a odkázal na něj. Napadené rozhodnutí bylo vydáno za účelem ochrany veřejného pořádku, neboť stěžovatelka porušila právní předpisy České republiky. V posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem stěžovatelky na zachování jejího rodinného a soukromého života. Stěžovatelka až do doby zahájení řízení o správním vyhoštění svoji situaci neřešila (svoji situaci začala řešit až z důvodu plánovaného sňatku se snoubencem). Takové jednání je nutno označit za závažné, dlouhodobé, vědomé a neakceptovatelné. Svůj vztah se snoubencem přitom stěžovatelka budovala v době, kdy na území EU pobývala neoprávněně. Vyhoštění v takových případech představuje porušení čl. 8 Úmluvy pouze za výjimečných okolností; tyto však shledány nebyly. Žalovaný rovněž neshledal existence relevantních soukromých vazeb stěžovatelky na území ČR.

[18] Žalobu proti rozhodnutí o odvolání zamítl krajský soud výše rekapitulovaným rozsudkem.

VI.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] V dané věci bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky a současně jí byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Rozhodnutí o vyhoštění dále zohledňuje fakt, že ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko, dle kterého není vycestování stěžovatelky do Íránu možné.

[21] V těchto situacích ustanovení § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců (ve znění aplikovaném správními orgány) normuje následující pravidlo: „*Není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění* [...]". Ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že „[p]*ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu.* [...]." Nutno doplnit, že po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb. bylo znění citovaných právních předpisů změněno, a § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nově stanoví, že „[p]*ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá*

nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.“

[22] V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015 - 36, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*zákon zcela explicitně počítá s tím, že i v případě, že vycestování cizince není možné, je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž se tato skutečnost toliko uvede. Nelze tedy souhlasit s žalobcovou argumentací, že v takovém případě nemá být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáváno. Popsaný postup se může žalobci zdát nelogický, nicméně zákon jej výslovně vyžaduje a nelze říci, že by zcela nepřiměřeně zasahoval do práv žalobce (natolik, že by nebyl souladný s ústavním pořádkem). Je totiž nutné poukázat také na skutečnost, že dané rozhodnutí nelze vykonat, a to ani poté, co důvody znemožňující vycestování odpadnou. Zákon totiž pro tento případ počítá se speciálním postupem, spočívajícím ve vydání nového rozhodnutí ve věci dle ust. § 101 správního řádu. Správní orgán prvého stupně tedy postupoval správně, pokud i přes existenci důvodů znemožňujících vycestování rozhodl o správním vyhoštění a uvedenou skutečnost uvedl ve výroku tohoto rozhodnutí.* […] *Skutečnost, že novým rozhodnutím ve věci dle ust. § 120a odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců je myšleno nové rozhodnutí dle ust. § 101 správního řádu, vyplývá jednak z výslovného odkazu na toto ustanovení, jednak z gramatického a systematického výkladu tohoto ustanovení. Byť je na ust. § 101 správního řádu odkazováno toliko v poznámce pod čarou, tu je nutno vykládat jako jednoznačný projev vůle zákonodárce, podřídit ono nové rozhodnutí ve věci režimu podle uvedeného ustanovení. Zákon navíc výslovně hovoří o rozhodnutí, které má být rozhodnutím novým a přitom rozhodnutím ve věci. Lze si jistě teoreticky představit, že by správní orgány mohly vydávat rozhodnutí o tom, že odpadly důvody znemožňující vycestování, nebo rozhodnutí o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bude vykonáno. Takové úvahy ovšem nejsou kompatibilní s účinnou právní úpravou (lze takto uvažovat de lege ferenda, nikoliv de lege lata).*“

[23] Výše uvedené závěry pak přebírá i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 Azs 85/2016 - 29, zdejší soud zdůraznil, že „*po odpadnutí překážky vycestování je třeba vydat nové rozhodnutí o správním vyhoštění (a teprve toto nové rozhodnutí může být následně vykonáno).*“

[24] To však neznamená, že by se správní orgán nemusel v rozhodnutí o vyhoštění řádně zabývat otázkou zásahu do soukromého a rodinného života.

[25] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[26] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[27] Výkladem označených ustanovení se zdejší soud rovněž opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 - 37, na rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 Azs 322/2014 - 46, či na recentní rozsudek ze dne 1. 8. 2017, č. j. 4 Azs 80/2017 - 28, v němž zdejší soud mj. uvedl, že „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, vychází správní soudy především z judikatury ESLP, vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje právě kritéria, z nichž v napadeném rozsudku vycházel městský soud: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz například rozsudky ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, například nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43). V rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, pak Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.*“

[28] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný (resp. správní orgán I. stupně, na jehož rozhodnutí žalovaný odkázal) se výše uvedenými kritérii zabýval dostatečně. Nejvyšší správní soud tomuto závěru nepřisvědčil.

[29] Žalovaný stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky jako určující vyhodnotil, že stěžovatelka navázala vztah se svým snoubencem v době, kdy již pobývala v EU (ve Francii) neoprávněně. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že skutečnost, že cizinec založil svůj rodinný nebo soukromý život s vědomím, že jeho pobyt na území je od počátku neoprávněný, je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). To však nečiní předmětné vazby cizince bezvýznamnými pro řízení o správním vyhoštění. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i zdejšího soudu plyne, že pokud cizinec založil svůj rodinný nebo soukromý život s vědomím, že jeho pobyt je neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v

konkrétní věci nastat (např. rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, či ze dne 26. 4. 2017, 2 Azs 39/2017 - 36).

[30] Stěžovatelka v řízení opakovaně poukazovala na existenci takových výjimečných okolností (které odvozovala od povahy předmětného vztahu a od své konkrétní situace, která vyústila i ve vydání závazného stanoviska konstatujícího nemožnost vycestování stěžovatelky do země původu). Žalovaný k nim však pouze lapidárně uvedl, že takové okolnosti nebyly zjištěny, aniž by takový závěr jakkoliv rozvedl. Žalovaný nevypořádal ani konkrétní tvrzení stěžovatelky. Stěžovatelka mj. uváděla, že předmětný vztah je nutno považovat *de facto* za vztah manželský, neboť se jedná o dlouhodobý, hluboký vztah, který nemůže být završen uzavřením formálního sňatku z důvodu objektivních okolností (nemožnost stěžovatelky obstarat si potřebné doklady). Doklady si může obstarat pouze u domovských orgánů, ty však nemůže navštívit z důvodu obavy o svou bezpečnost, což ostatně reflektuje i označené stanovisko ministerstva vnitra, podle něhož stěžovatelce skutečně hrozí ze strany orgánů země původu reálně vysoké nebezpečí. Tato pro věc zásadní argumentace nebyla ze strany žalovaného řádně vypořádána. V této souvislosti se jako zcela nepřípadná jeví argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí, že stěžovatelka má vycestovat z území České republiky za účelem „obstarání si legálního vstupu“. Žalovaný neuvádí, kam by mohla stěžovatelka vycestovat za účelem obstarání si „legálního vstupu“. Pokud tím má žalovaný na mysli zemi původu stěžovatelky, odkazuje soud na skutečnosti uvedené v závazném stanovisku ministerstva vnitra. Tvrzením stěžovatelky o nemožnosti uzavření manželství se správní orgán měl zabývat i s ohledem na čl. 12 Úmluvy, který upravuje právo na uzavření manželství. V této souvislosti lze doplnit i to, že podle rozhodovací praxe ESLP i zdejšího soudu může být zásahem do práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy podle okolností i zásah do soužití osob nesezdaných, a to v případech prokázání hloubky vztahu snoubenců a vážnosti jejich záměru k uzavření manželství přistoupit (viz rozhodnutí ESLP ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali proti Spojenému království*, stížnost č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, bod 62, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90). I z tohoto důvodu měl žalovaný objasnění povahy předmětného vztahu věnovat nejvyšší pečlivost. Takto však nepostupoval.

[31] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Evropský soud pro lidská práva zahrnuje pod pojem „soukromý život“ psychickou i fyzickou integritu člověka, genderovou identifikaci, jméno, sexuální orientaci, právo na osobní rozvoj, osobní autonomii člověka a také právo navazovat a rozvíjet vztahy s ostatními lidmi a okolním světem (rozsudek ze dne 29. 4. 2002, *Pretty proti Spojenému království*, stížnost č. 2346/02). Právě poslední ze zmíněných aspektů je přitom podstatný pro případy týkající se vyhoštění cizinců ze země (rozsudek ESLP ze dne 9. 10. 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99). Stěžovatelka v řízení poukazovala na to, že v ČR si za dobu svého pobytu vytvořila silné sociální a další vazby. Správní orgány však bez toho, aby se tímto podrobně zabývaly, povšechně shrnuly, že stěžovatelka není na území ČR dostatečně integrována; není legálně zaměstnána, nemá sjednáno zdravotní pojištění a nemá zde žádné „*závazky a pohledávky*“. Ze správního spisu, resp. z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by otázka integrace

stěžovatelky byla dostatečně zkoumána, resp. hodnocena optikou uvedených tvrzení stěžovatelky a její situace. Nutno dodat, že stěžovatelka stran předmětného vztahu a integrace navrhovala provedení pobytové kontroly na adrese jejího bydliště. Správní orgány se nijak nezabývaly ani tím, zda si stěžovatelka (pro výše uvedené důvody) skutečně mohla obstarat potřebné doklady, na základě kterých by se mohla legálně zapojit do pracovního života, obstarat si zdravotní pojištění atp. Tvrzení o neexistenci „závazků a pohledávek" se pak v rozhodnutí objevilo bez jakékoliv skutkové opory; stěžovatelka takové tvrzení neuvedla a nebyla v tomto směru ani dotazována.

[32] Správním orgánům lze vytknout i jejich závěr, že stěžovatelka byla stran legalizace pobytu pasivní. Stěžovatelka již v řízení před správním orgánem poukazovala na snahu o legalizaci pobytu. Mj. poukazovala na snahy o legalizaci pobytu ve Francii. V navazujícím řízení pak poukazovala na to, že podala v ČR žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění, které jí nebylo uděleno (v kasační stížnosti pak dále stěžovatelka uvedla, že se snažila získat i průkaz totožnosti, a to žádostí podanou na cizinecké policii, tento jí byl vydán, avšak pouze na dobu několika týdnů bez možnosti prodloužení), tedy poukazovala na skutečnosti, které by měly být správním orgánům známy i z úřední činnosti. Správní orgány však bez dalšího uvádějí, že stěžovatelka svou situaci nikterak neřešila.

[33] Správní orgány se nezabývaly ani všemi důsledky rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatelka mj. poukazovala na nemožnost vrátit se do země původu; na to, že je vyhoštěna z území celé Evropské unie (přičemž správní orgány v členských zemích nemusí respektovat překážku vycestování); na faktickou nemožnost obstarat si doklady (opravňující ji k legálnímu vstupu na území třetích států, k pracovní činnosti atp.). Dále poukazovala na to, že jejímu snoubenci (se kterým z objektivních důvodů nemůže uzavřít sňatek, a je tedy *de facto* jeho rodinným příslušníkem) byla udělena mezinárodní ochrana, v důsledku čehož nemá volnost ve výběru země, kde by se stěžovatelkou mohl realizovat společný rodinný život. Bez věcného vypořádání zůstala i tvrzení stěžovatelky, že správním vyhoštěním dotýkajícím se celé Evropské unie dojde k zásahu do jejího vztahu s matkou, která je občankou Francie. Správní orgány i krajský soud naopak ve svých rozhodnutích bez dalšího opakují, že stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (pokud pak touto stručnou argumentací cílí na nesplnění podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců, chybí jim v tomto směru jakákoliv argumentace). Stejně tak nebyla blíže zkoumána intenzita vazeb stěžovatelky ke státu, jehož je občankou (tj. k Íránu), a to i přes fakt, že stěžovatelka ve správním řízení poukazovala na neexistenci vazeb na území Íránu.

[34] Žalovaný v rozhodnutí dále uvedl, že v případě stěžovatelky je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou než zájem na zachování jejího soukromého a rodinného života, neboť její protiprávní jednání bylo závažné, neakceptovatelné a neomluvitelné. Kasační soud souhlasí s tím, že je povinností správních orgánů při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Podle názoru zdejšího soudu je však nutno na daný případ nahlížet optikou konkrétních (velmi specifických) okolností dané věci, k nim viz výše. Žalovanému lze dále vytknout, že se nikterak nevypořádal s poukazem stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ve kterém zdejší soud uvedl, že „*Byť důvodem ani podmínkou pro správní vyhoštění stěžovatele*

v daném případě nebyla skutečnost, že by měl svým jednáním závažně narušovat veřejný pořádek (přitom nelze směšovat veřejný zájem na zabránění nelegálnímu pobytu cizinců na území ČR na straně jedné a na ochraně veřejného pořádku na straně druhé, jak bohužel činí žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích), je třeba při zvažovaní proporcionality zásahu do rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků také přihlédnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost v ČR (k významu pojmu narušení veřejného pořádku ve věcech správního vyhoštění srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS)."

[35] Aprobovat nelze ani způsob, jakým byla vypořádána odvolací námitka stěžovatelky týkající se výkladu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Podle daného článku Úmluvy mohou státní orgány zasáhnout do práva na respektování soukromého a rodinného života osoby v případech, kdy „*je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*". Stěžovatelka v průběhu správního řízení namítla, že je nutno naplnit podmínku souladnosti se zákonem a současně jednu z dalších podmínek zakotvených daným ustanovením. V rámci rozhodnutí o odvolání vypořádání uvedené námitky zcela abstenuje. Stejně tak žalovaný zcela pominul, že stěžovatelka na základě výše citovaného rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, dovozovala, že v jejím případě není kromě podmínky souladnosti se zákonem splněna žádná z podmínek stanovených čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Krajský soud pak žalobní námitku stěžovatelky týkající se výkladu daného ustanovení vyložil tak, že stěžovatelka tvrdí, že zasáhnout do jmenovaného práva je možné pouze za kumulativního splnění všech podmínek stanovených daným článkem. Toto tvrzení pak krajský soud jako nesprávné odmítl. Jak ovšem stěžovatelka v kasační stížnosti správně připomíná, předmětná námitka nesměřovala k tomu, že je nutné naplnit veškeré podmínky stanovené daným článkem, nýbrž k tomu, že je nutno naplnit podmínku souladnosti se zákonem a současně jednu z dalších podmínek zakotvených daným ustanovením.

[36] Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani to, že žalovaný a krajský soud zcela pominuli pochybení správního orgánu I. stupně, který v rozhodnutí o vyhoštění uvedl vnitřně rozporná tvrzení, pohybující se nadto zcela mimo skutkovou situaci stěžovatelky, když například sdělil, že „*Je Vám však známa překážka znemožňující Vaše vycestování zpět na Ukrajinu, a to válečný konflikt, který probíhá v místě Vašeho bydliště a kvůli kterému jste z Íránu utekla z obavy o svůj život*."

[37] S ohledem na všechny výše uvedené důvody shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zároveň zdejší soud shledal, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto zrušil i rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém výše uvedené vady napraví [srov. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.]. Ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdejší soud nepřistoupil z důvodu, že žalovaný je jako nadřízený správní orgán oprávněn nahradit nedostatečnou či vadnou argumentaci správního orgánu I. stupně.

Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu, správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek (skládající se z řízení před orgánem prvého stupně a odvolacím orgánem). Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž pro účastníky řízení je závazné až toto druhostupňové rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 - 269, publikovaný pod č. 280/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006 - 88, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 - 239, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016 - 54 atp.).

[38] V dalším řízení bude na žalovaném, aby se (při respektování výše uvedeného) důkladně zabýval kritérii přiměřenosti správního vyhoštění plynoucími z textu zákona o pobytu cizinců a související judikatury. Při tomto svém postupu pak žalovaný zohlední veškerá tvrzení stěžovatelky vznesená v rámci správního řízení, resp. skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Závěry žalovaného naleznou srozumitelný a přezkoumatelný odraz v odůvodnění rozhodnutí.

[39] Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[40] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[41] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

[42] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepis žaloby a účast na jednání dne 10. 8. 2017) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2 142 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 12 342 Kč.

[43] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 300 Kč (dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Tomáš
Foltas
předseda senátu